

## เหตุอัศจรรย์ขณะทำกรรมฐาน

อุไร คมคาย

R7024

เรื่องที่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปนี้ บางท่านที่ไม่มีเชื่อถือสิ่งประหลาดที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรา หรือไม่เคยปฏิบัติกรรมฐาน อาจจะคิดว่าข้าพเจ้าเขียนเรื่องขึ้น เพื่อเชิญชวนให้คนเข้าวัด อัมพวันก็ได้ แต่ข้าพเจ้าขอกราบเรียนด้วยความจริงใจว่า ปัจจุบันนี้ไม่มีความจำเป็นเลยที่จะต้องชักชวนคนเข้าวัดอัมพวัน เหตุเพราะคนที่เข้าวัดอัมพวันทุกวันนี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจรัญ) และอุบาสกอุบาสิกา พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ทางวัดอัมพวันก็ต้อนรับกันแทบไม่ไหวอยู่แล้ว

วันแรกที่ข้าพเจ้าไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน ยังไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นอะไรมาก เพียงปวดขา และปวดแขน เวลาเดินจงกรม และนั่งสมาธิ แต่พอเริ่มวันที่ ๒ หลวงพ่อท่านให้คณะปฏิบัติกรรมฐานและญาติโยมเข้าไปสวดมนต์ฟังเทศน์ในโบสถ์ตั้งแต่ ๒ ทุ่มถึง ๔ ทุ่ม (ประมาณต้นปี ๒๕๓๔) ซึ่งข้าพเจ้าได้ฟังหลวงพ่อเทศน์เป็นครั้งแรก ท่านเทศน์ชวนฟังมาก มีคำพูดซ้ำชั้นแทรกธรรมดา ทำให้พวกเราไม่เบื่อและง่วงนอน ซ้ำทำให้พวกเราได้หัวเราะกันเป็นครั้งคราว

ข้าพเจ้าสังเกตเห็นนักปฏิบัติส่วนมากฟังกันอย่างเป็นสุข และเปลียดเพลิน แต่มีบางคนมีอาการเหมือนข้าพเจ้า คือต้องเปลี่ยนท่านั่งอยู่เรื่อย ๆ แทบจะทุก ๒-๓ นาทีก็ว่าได้ แต่ก็ยังอุ้งใจ เพราะวันนั้น ลูกสาวของข้าพเจ้าไปปฏิบัติอยู่ด้วย ข้าพเจ้าทนกัดฟันนั่งฟังด้วยความทรमानจน หลวงพ่อเทศน์จบ กล่าวอนุโมทนา ให้ศีลให้พรจบ ข้าพเจ้าตั้งใจรับด้วยการทำใจให้สงบ พร้อมรับศีลรับพรด้วยความตั้งใจ พอแม่ชี้หัวหน้าบอกว่า สวดมนต์ให้หัวพระพร้อมกันกลับที่พักได้ พอข้าพเจ้าลุกขึ้นยืนเตรียมเดินทางกลับ ให้มีความประหลาดใจตัวเองที่เดินได้เป็นปกติ (จะดีกว่าเดิมด้วยซ้ำ) กลับที่พักโดยไม่ต้องให้ลูกช่วยเหลือเลย

หลังจากกลับจากปฏิบัติกรรมฐาน มาอยู่บ้านข้าพเจ้าก็นำคำสั่งสอนของหลวงพ่อไปปฏิบัติที่บ้านตามปกติ คือเดินจงกรม นั่งสมาธิทุกวันตามแต่เวลาจะอำนวย พอประมาณวันที่ ๓ (หลังจากกลับถึงบ้าน) ขณะที่นั่งสมาธิ เวลาประมาณ ๓ ทุ่มเศษ ข้าพเจ้าได้กลิ่นยานัตถ์อย่างแรง เหมือนมีใครมานัตถ์ยานัตถ์อยู่ใกล้ ๆ ข้าพเจ้ารีบลืมตาดู (ขณะนั้นข้าพเจ้านั่งอยู่ในห้องคนเดียวโดยปิดประตูล็อกเรียบร้อยแล้ว) จึงเรียกถามลูกหลานว่ามีใครมาบ้านเรา

เพราะได้กลิ่นยานัตถุ์จนไปหมด ก็ได้รับคำตอบจากทุกคนว่าไม่มีใครมา และไม่มีใครมียานัตถุ์

ข้าพเจ้าเก็บความสงสัยไว้ในใจ จนถึงวันเสาร์ซึ่งเป็นวันที่ลูก ๆ วางกัน ข้าพเจ้าจึงให้พาไปหาแม่ใหญ่ (แม่ส้ม) ที่วัดอัมพวัน แล้วเรียนถามท่านว่าข้าพเจ้าได้กลิ่นยานัตถุ์ ขณะที่นั่งสมาธิหมายความว่าอะไร **แม่ใหญ่ตอบว่านั่นแหละ แสดงว่าหลวงพ่อส่งญาณไปตรวจดูการปฏิบัติของศิษย์ใหม่ล่ะซี** ข้าพเจ้าก็ถามอีกว่า **“หลวงพ่อกำหนดยานัตถุ์ด้วยหรือคะแม่ใหญ่”** แม่ใหญ่พยักหน้าอมยิ้ม ข้าพเจ้าอยู่คุยกับแม่ใหญ่พอสมควรแล้วก็ลากลับ

เนื่องจากขณะนั้น ข้าพเจ้าเป็นโรคปวดกระดูก ปวดตามเนื้อตามตัว เพราะเป็นโรคที่ไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด ลูก ๆ พาไปตรวจร่างกายหลายโรงพยาบาล แต่ละแห่งก็บอกสาเหตุไปต่าง ๆ กัน แล้วจัดยาไปให้รับประทาน แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น ข้าพเจ้าจึงหันเข้าหาธรรมะเป็นที่พึ่งบ้าง (เพราะความจริงแล้วไม่เชื่อสนิทใจว่า ธรรมะจะช่วยได้)

ดังนั้นพอเดินสิงหาคม ซึ่งใกล้วันเกิดของหลวงพ่อกับข้าพเจ้าจึงไปอยู่ปฏิบัติอีก ๗ วัน คราวนี้พอเริ่มปฏิบัติวันแรก มีแต่กลิ่นศพเน่า ๆ เหม็นตลอดเวลา ข้าพเจ้าก็ยังไม่สนใจ คงมีความเชื่อมั่นว่าคงมีศพมาเก็บไว้ในวัดนี้แน่ ๆ พอกลับถึงที่พักข้าพเจ้าถามเพื่อนที่พักห้องเดียวกันว่า ใครได้กลิ่นศพบ้าง เขาก็ตอบว่าไม่เห็นได้กลิ่นอะไร ศพวัดนี้หลวงพ่อกับแม่ใหญ่ไม่ให้เก็บนะ พอตั้งแล้วต้องเผาเลย พอตกกลางคืนจะต้องปฏิบัติตั้งแต่ ๑ ทุ่มถึง ๓ ทุ่ม ข้าพเจ้าคงได้กลิ่นเช่นเดิมอีก (คือกลิ่นศพเน่า)

รุ่งขึ้นพอมีโอกาส ข้าพเจ้าไปเรียนถามแม่ใหญ่ทันที แม่ใหญ่แนะนำว่าพอได้กลิ่นอะไรต้องภาวนาว่า **กลิ่นหนอ ๆ ๆ** จนกว่ากลิ่นนั้นจะหายไป ความจริงหลวงพ่อกำหนดให้สมาธิว่าเกิดอะไรขึ้น ขณะปฏิบัติให้เรากำหนดสิ่งนั้น ๆ โดยลงท้ายว่า **“หนอ”** เสมอ เช่น **ปวดหนอ เจ็บหนอ เห็นหนอ กลิ่นหนอ เสียงหนอ ฯลฯ** ข้าพเจ้าจึงเข้าใจและจำใส่ใจและจำใส่ใจสมองตั้งแต่นั้นมา พร้อมทั้งปฏิบัติตาม แล้วจะทำให้เรารู้สึกตัวอยู่เสมอ ไม่เผลอตัว

ดังนั้น ถ้าท่านผู้ใดต้องการจะเห็นสิ่งอัศจรรย์อย่างที่ข้าพเจ้าหรืออาจจะเห็นสิ่งแปลก ๆ ได้สัมผัสสิ่งแปลก ๆ ท่านจะลองปฏิบัติกรรมฐานดูบ้างก็ได้ แล้วท่านจะแปลกใจในเรื่องของสิ่งรอบ ๆ ตัวเราน้อยที่สุด ซึ่งไม่มีใครอธิบายให้เราเข้าใจได้ เท่ากับเราได้ปฏิบัติด้วยตนเอง แล้วท่านจะเห็นจริง และยอมรับว่า **“การศึกษาพระพุทธศาสนานั้น ต้องพิสูจน์ด้วยตนเอง จึงจะรู้จริง เห็นจริง”**